

Eldfägnad

K.J. Stjernström, 2018-05-11

Det var härligt att få sträcka ut vingarna, känna hur de bar henne genom luften. Allt för länge hade Loor legat i den trånga grottan. Vid varje vingslag var hon beredd att höra gnisslandet av rostiga fjäll, men hennes grundliga bad i den dyrbara oljan hade gjort skillnad. Droppar av den rann ner för hennes ben och föll från klorna, men hon brydde sig inte. Det hade varit värt sparandet att kunna få en lyxig helkroppsbehandling, ha sådan rörlighet och vara fin till stormötet. Åtta år sedan sist – drakar var inte inte de socialaste varelserna.

Förra gången hade hon precis fått nog kontroll på sin gnistbildning för att kunna spruta eld, men inte tillräckligt för att våga söka tillträde till rådet. Hundraåttio två år – i gränslandet mellan spoling och vuxen. Som bevis för sig själv snärtade hon till med tungan och kände hur gnistorna antände gasblandningen i munnen. Värmen var som att sätta tänderna i en nyslagen hjort vars hjärta fortfarande pumpade. Hon blåste ut en liten rökpuff, noga att spara på sina gasreserver. Tids nog skulle de behövas.

Landskapet skiftade under henne, från berg och skog till öppna slätter. Loor höll sig utom bågslängd med god marginal, men kunde ändå roat se hur tvåbeningarna nedanför flydde när de fick syn på henne. Inte mer än rätt, en järndrake var något att frukta. Men idag fanns ingen tid, hon höll sin kurs mot kusten.

När havet bredde ut sig framför henne vek hon av norrut, hela tiden med marken under sig. Hon älskade dofterna de friska vindarna förde med sig, men var allt för medveten om vad det salta vattnet skulle göra med hennes järnfjäll. Rosten var en svår nog motståndare ändå. Dagligen påmindes hon om det när hennes skatter vittrade bort framför hennes ögon. Påfyllningen efter rådslaget skulle komma väl till pass.

Långt ute till havs syntes långsmala havsdrakar som hoppade upp ur vattnet och försvann under ytan efter den korta flygturen. Det såg ut som en familj på kanske sju, åtta individer. Tanken var både lockande och skrämmande att ha så många andra drakar i sin närhet. De ickemetalliska drakarna levde så annorlunda under sina korta liv. Många kullar med flera barn i varje. De hade så bråttom, mycket skulle hinnas med de få år de fick. Blev de ens tvåhundra år?

Metalldrakarnas syn på reproduktion var något helt annat. När de kände att slutet närmade sig las ett ägg – en arvinge som kunde ta över skatten som skänkte draken dess egenskaper. Det långa livet metallen gav blev fyllt av en enda målsättning; att utvidga skatten och se till att den fortsatte färdas framåt genom generationerna. Allt annat blev sekundärt. Fick du ihop en tillräckligt stor skatt kunde

den delas i två, ge arvingen en egen, men blotta tanken på en delad skatt kändes fel.

Längs kusten var de lägre rasernas byar och städer vanligare. Smäckra träbyggnader med stora glaspartier som gnistrade i solen, låga stenkonstruktioner som doftade inbjudande av järn och andra metaller. Loor visste att det var skillnad på tvåbeningar, att de kallades dvärgar, alver, älvor och allt vad det var, men hon kunde aldrig hålla isär dem.

När Rådsklippan med sin platta topp kunde anas i fjärran blev tvåbeningarnas bosättningar allt mer sällsynta. Trots att rådsötet bara hölls vart åttonde år verkade ingen av de lägre raserna vilja bo allt för nära. Och en dag som denna var det inte svårt att förstå – synen värmdes hennes hjärta. Från alla riktningar syntes prickar på himlen som skulle visa sig vara drakar av alla sorter. Över Rådsklippan gnistrande reflexer av en ung koppardrake som nyputsad lekte i solen.

Ur träden under henne dök en flock skogsdrakar upp i tät formation. Knappt större än hästar, bara barn egentligen, deras gassäckar fortfarande under utveckling. De hälsade kort och försvann in bland träden igen. Det skulle dröja många år innan de kunde tända sin eld. Loor visste detta säkert eftersom de fortfarande var vid liv. Ytterst få skogsdrakar levde länge nog efter sin upplysning för att få kontroll över elden innan de råkade bränna sig själva till döds. Blotta tanken på att ha brännbara fjäll fick henne att rysa. Det var sorgligt att en så positiv upplevelse, ett tecken på mognad, kunde vara en dödsdom för en del.

Träskdrakar, skogsdrakarnas närmaste släktingar, var likt havsdrakar fuktiga nog i huden att klara värmen från sin eld under korta perioder, men deras feta, mjuka kroppar gav dem inte någon livslängd att prata om. Kanske tvåhundrafemtio år som mest, knappt ens vuxna.

En tungt lastad vagn i vårdslös hastighet mot Rådsklippan fångade hennes uppmärksamhet. Den spred en intensiv doft av drake och metaller, det kunde inte vara något annat än en tribut på väg till rådsötet. Men det gick inte att urskilja vilken metall som saknades, eller vem den var från. Hon stirrade på den tills hon var säker på att det inte var hennes. Om det varit det hade hon blivit mäktigt förbannad, hennes vättor hade givit sig av för flera dagar sedan med hennes tribut. Men nu verkade det vara någon av hennes fränder som riskerade att stå med skammen. Det gällde att ha plit på sina drängar. Om hon vetat säkert att den var från någon av de så kallat ädlare metalldrakarna hade hon nog lockats knuffa dem av vägen, eller i alla fall skrämja dragdjuren. Men den kunde vara från någon annan järndrake.

Rådsklippan stack upp ur havet vid kusten och bildade en halvö, bunden till land via ett grönt fält med enstaka träd. Det var en magnifik plats som drakarna nyttjat så länge någon kunde minnas. Men med några hundra års mellanrum dök det ändå upp tvåbeningar som tyckte att det var en god

plats att anlägga en borg. Återtagandet blev en förfest till rådslaget. Loor hoppades att hon någon gång i livet skulle få vara med på en sådan utrensning.

På den plana toppen höll olika drakars drängar på att bygga en ring av vårdkasar. Fältet nedanför såg halvfyllt ut när hon gick in för landning. Grupper av skogsdrakar flög mellan träden och klättrade runt i deras kronor. Nere vid vattnet syntes havsdrakar ligga i det grunda vattnet och lapa i sig av solen. Uppradade på fältet stod en brokig skara vagnar vars förare höll på att lasta av tributer och bära upp dem till Rådsklippans topp. Närmast klippan stod två stora vagnar, förmodligen från Sorsa och Delt – de enda gulddrakarna. Bredvid dem stod fem pråliga vagnar från silverdrakarna, vilket betydde att de var fulltaliga. Loor var glad att hon låtit vagnen på vägen vara.

Det var lustigt att se de olika drakarnas drängar bredvid varandra, de skilde sig mer åt än drakarna gjorde. Olika färger och former, trots att de alla var tvåbeningar. Vissa bar med sig solskydd medan andra såg ut att njuta lika mycket av solens värme som drakarna. Loor tyckte sig känna igen sina vättar, och deras djupa bugning mot henne sa att hon sett rätt. Det var inte lätt att skilja tvåbeningar från varandra.

Hon var tidig, bara en klofull koppardrakar och kanske dubbelt så många järndrakar var på plats.

'Loor!'

Eras, den äldste och därmed störste järndraken gnisslade när hon sträckte fram huvudet och hälsade på henne.

'Eras, hur är det med dig?'

Loor var uppriktigt orolig över järndrakarnas ledare. Hennes fjäll bar en rödbrun ton som indikerade att hon inte smort in sig nog, Loors väloljade kropp hade lämnat en fuktig fläck på hennes hals där de rört varandra. Hade hennes källa sinat? Eller hade hon räknat med järndrakarnas gemensamma oljebad? Loor önskade att hon hade mer olja att erbjuda, men bortsett från hennes egen del av badet som fylldes bakom dem hade hon girigt använt upp all sin olja själv.

'Det vore synd att klaga,' svarade Eras med ett leende. 'Bättre att spara det tills det verkligen behövs. Hur är det själv – full kontroll på elden?'

'Självklart,' svarade Loor och lyckades med nöd och näppe hålla sig från att demonstrera sina färdigheter.

'Bra, bra. Jag hoppades att jag skulle få ha dig vid min sida.'

Loor ville inte våga tro det hon hörde.

'Men, det är ju så många andra med mer erfarenhet, jag har ju aldrig...'

'Just därför,' avbröt Eras. 'De har redan sett och hört allt, jag vill ha nya perspektiv. Och om någon frågar mig saker hela tiden kanske jag kan hålla mig vaken under hela mötet. Det vore första gången på sextiofyra år.'

'Det skulle vara en ära för mig.' Loor sträckte på sig. 'Jag ska försöka att inte störa med för dumma frågor.'

'Ju dummare desto bättre. Och de andra järndrakarna är ju också där med sina kommentarer, var så säker.' Eras såg sig gnisslande om och himlade med ögonen. 'Så du behöver inte känna att allt för stor börda lagts på dina axlar.'

'Jag ska göra mitt bästa.'

'Flyg och lek nu, du är fortfarande ung nog att roa dig. Och umgås inte bara med oss rosthögar, passa på att bekanta dig med andra sorter. Du kommer ha nytta av det. Själv ska jag ta mig ett bad.'

Den gamla järndraken vände sig om och lunkade bort mot oljebadet hon så väl behövde. Loor tog uppmaningen som en order och minglade pliktskyldigt med drakar av alla sorter. Hennes försök till kontakt möttes med misstänksamma blickar och korta svar, och hon fann sig snart tillbaka bland de andra järndrakarna.

En efter en fyllde drakarna på leden. Den stressade vagnen Loor sett på vägen kom till slut fram och visade sig tillhöra en koppardrake som skällde ut sina drängar medan de hastigt lastade av.

Snart syntes glansen av nypolerade silverdrakar när de kom flygande i formation. De flesta av de vuxna drakarna gav dem ingen uppmärksamhet, men de yngre såg längtansfullt på den attraktivt glänsande metallen. Efter en extravagant landning satt de och putsade sig likt fjäderfå, livrädda att missa någon mörknad fläck. Det var allmänt känt att silverdrakarna sågs innan rådslaget för att putsa varandra. Några av koppardrakarna hade liknande, fåfänga traditioner, även om majoriteten av dem lät fjällen få ett grönaktigt skimmer där de inte slets. Annat var det med järndrakarna, deras oljebad handlade om överlevnad. Om de slarvade och lät rosten sprida sig skulle de snart stelna till bräckliga statyer och svälta ihjäl. Det var i alla fall vad föräldrar sa till sina barn.

Solen närmade sig horisonten. Det var alltid först då gulddrakarna dök upp i väster, som om de föddes ur solens sista strålar. Trots att vingslagen kunde anas mot solens bakgrund vändes allas blickar mot skogen. En grupp stora skogsdrakar kom utflygande och landade mitt på fältet. Fast det var inte drakarna som drog blickarna till sig, det var vad de hade på ryggen. I sadlar satt tvåbeningar, och bakom dem hängde säckar med last. Det var inte tvåbeningar klädda i järn, istället hade drakarna hjälmar som täckte ansiktet och en bit ner på halsen. Loor hade aldrig hört talas om något liknande. Alla såg vaksamt på nykomlingarna – var skogsdrakarna på något omöjligt sätt tvåbeningarnas fångar? Från alla håll hörde Loor klangen av metall när muskler spändes och inandning förberedande eldattacker. Tvåbeningarna verkade inte notera det spända läget, utan hoppade vigt ner och började lasta av säckarna som om de var skogsdrakarnas drängar, och bar upp dem på Rådsklippan. Sadlarna kopplades loss, men skogsdrakarna behöll sina putsade järnmasker

på. De sträckte på sig och uppförde sig som om inget var konstigt. Resten av drakarna slappnade av något, men såg vaksamt på när skogsdrakarnas drängar tog fram verktyg och började fälla träd.

Situationen var så märklig att ingen utöver silverdrakarna hade gett Sorsa och Delt någon uppmärksamhet under inflygningen. Nu fick en stackars koppardrake slänga sig åt sidan för att inte krossas när de gigantiska gulddrakarna gick in för landning. Med sina över tusen år var de större och starkare än någon järndrake kunde hoppas uppnå. De försökte såklart spela oberörda, så som de brukade göra när alla tittade, men deras flackande blickar och stela rörelser avslöjade deras irritation över att inte stå i full fokus.

De beridna skogsdrakarna fortsatte lugnt ta upp plats på fältet, utrymme normalt avsett för metalldrakarna. De båda gulddrakarna, säkert åtta gånger större än sina skogskusiner, klev resolut över dem och ställde sig på fältets mitt.

'Fränder!' mullrade Sorsa. 'Det är dags. Låt rådsrådet börja!'

Ett vrål, som säkert hördes över hela landet, spred sig över fältet när drakarna tog till luften. Värme från exalterad eld slog emot Loor från alla håll, men hon höll sin egen inne. Ville inte bränna ut sig så nära målet. Högre och högre steg drakarna i en spiral, alla sortera blandades om vart annat, flygande så nära varandra de vågade. Här passade de grova järndrakarna på att ta plats, de mjukare sorterna väjde alltid först. Till slut landade alla åter i sina segregerade grupper uppe på Rådsklippans platta topp. Innanför ringen av vårdkasar hade drängarna delat upp allas tributer i högar. Järndrakarnas bestod mest av rustningar, vapen och redskap. Loor la sig nära kanten, som det anstod en nykomling, försiktigt för att inte skada sig på något vasst. Järndrakarna var bland de hårdaste i släktet, men ett olyckligt placerat svärd kunde leta sig in under fjällen och svida något fruktansvärt.

Koppardrakarna hade det bättre, mest runda och platta föremål i deras hög. Guld- och silverdrakarnas var knappt stora nog att kallas högar, deras metallföremål låg snarast utsmetade till en tunn matta för dem att ligga på. Det var skönt att ha järn under fjällen igen, Loor kände hur kroppen lugnades och såg att effekten var densamma för de andra drakarna. Det var ingenting mot hennes insuttna högar hemma i grottan, inte nog för att ge en drake dess egenskaper, men det var i alla fall något.

Drängarna som burit upp och fördelat tributerna hade också fyllt den skålförmade mitten av klippans platta topp med vatten. Där trängdes nu några havsdrakar, och i gränslandet mellan vatten och mark stod en ensam träskdrake med vatten upp till den runda buken.

Åtta av skogsdrakarna med järnmasker kretsade några varv kring Rådsklippan innan de slog sig ned på en av de många vårdkasarna som omringade drakarna. De plockade med stockarna, slängde iväg några till andra vårdkasar och hämtade nya, innan de såg ut att komma till ro på den nyhuggna

veden – deras fjäll i samma färg som barken på stockarna. De hade inte med sig sina tvåbeningar, men deras blotta närvaro gjorde att ingen verkade veta vad de skulle säga, det var så otänkbart med skogsdrakar i rådet. Naturligtvis riktades allas uppmärksamhet mot Sorsa och Delt. På Rådsklippan var alla värdiga drakar lika, men det var ändå alltid gulddrakarna som ledde rådet. De båda jättarna utbytte blickar innan Delt lutade sig fram mot skogsdrakarna.

'Kusiner,' sa hon med cyniskt kall röst. 'Jag tror att ni kommit fel. Det är nog bäst att ni ger er av, vi vuxna behöver prata. Och vi vill ju inte att ni ska skada er.'

'Bekymra dig inte om det, *kusin,*' svarade den störste av skogsdrakarna.

Var gång munnen stängdes klingade hennes metallmask.

'Skyll er själva,' sa Delt kort och vände sig till hela församlingen. 'Fränder! Visa er värdiga, eller lämna denna heliga plats.'

Delt gav skogsdrakarna en menande blick innan hon vände sig mot den närmaste vårdkasen och dränkte den i eld. Sorsa gjorde det samma med en egen vårdkase. Utan att vänta för att se om elden tog sig som den skulle föll silverdrakarna in och tände sina eldar. Koppardrakarna väntade tills alla sju vårdkasarna brann ordentligt innan de i tur och ordning tände sina eldar. Allt gick bra tills en av de yngre drakarna tappade sin eldstråle och lämnade vårdkasen svedd men utan flamma. Hon försökte igen och igen, men det kom bara trötta rökpuffar. Tom gasblåsa, förmodligen hade hon varit en av dem som lekt upp sin eld på vägen dit. Skamset lämnade hon klippan och följdes både av sympatiska och hånfulla blickar.

Förra rådslaget hade det kunnat vara Loor, men hon hade inte vågat försöka och riskera att misslyckas. Samtliga guld- och silverdrakar såg otrevligt nöjda ut. Deras blickar sökte bland järndrakarna efter nästa leverantör av underhållning och väckte en ilska inom Loor, en känsla som måste kanaliseras omgående. Utan att vänta på någon annan snärtade hon till med tungan och tömde hela sin gassäck mot den närmaste vårdkasen. Hon lät lågorna flöda ur sig, kände hur värmen spelade i hennes ansikte. När luften höll på att ta slut släckte hon elden genom att hastigt slå ihop munnen. Framför henne brann vårdkasen så klart som någon annans. Hon hade klarat det – hon var värdig att medverka vid rådslaget. Hon försökte anlägga en nonchalant min samtidigt som hon kvävde en rap.

En efter en tände de resterande järndrakarna sina eldar tills allas vårdkasar spred värme och ljus, välkommet nu när solen nästan gått ner. Loor kände ett behövligt lugn sprida sig när hon såg att alla hade lyckats, men en helt ny oro började gry när allas blickar vändes mot de ickemetalliska drakarna. Havsdrakarna var först att röra sig. En efter en försvann de under ytan för att komma upp och snabbt tända sina eldar innan de dök ner i vattnet igen. Flera av dem grinade illa och gned sina nosar, men ingen verbaliserade någon smärta.

De båda gulddrakarna nickade uppskattande och vände sina blickar till träskdraken. Den satte draken grymtade något ohörbart och lufsade fram till en av de otända vårdkasarna. Hon harklade sig och skickade iväg en stor spottloska mot stockarna, innan hon öppnade munnen. Men allt som kom ut var ett väsan. Hade hon ingen gnista? Loor hade hört berättas om skogsdrakar som bet av sig toppen på tungan för att inte riskera att antända sina gaser. De ädla drakarna såg triumferande på varandra och en av silverdrakarna böjde sig fram och öppnade munnen men stängde den snabbt när träskdrakens vårdkase omslöt av ett eldhav. Efter några sekunder knep träskdraken ihop munnen och släckte sin eld samtidigt som hon vred bort huvudet från infernot framför sig. Hon tog några steg bort och slängde en snabb blick på elden som brann starkt, innan hon vaggade tillbaka till vattenbrynet och körde ner nosen i gyttjan vilket fick fräsande ånga att stiga upp.

Loor var helt förstummad av uppvisningen. Här var en drake som riskerade sin egen hälsa, sitt liv, för att delta i rådsmötet. Hennes egen oro över att inte kunna producera nog eld för att tända en brasa kändes futtig i jämförelse.

Allas blickar var nu riktade mot skogsdrakarna. Skulle de försöka tända sina eldar, med livet som insats? De finlemmade skogsdrakarna gav inte alls samma fuktiga intryck som träskdraken, om något verkade de torrare än timret de skulle tända. Loor vände sig till Eras.

'Kommer de inte bränna ihjäl sig om de försöker?' viskade hon oroligt.

'Kanske det,' svarade Eras utan att ta blicken från skogsdrakarna. 'Kanske inte.'

Ledaren för skogsdrakarna gick med lugna steg fram till en av vårdkasarna, granskade den och omslöt den sedan i sin eld. Loor höll andan, när som helst skulle skogsdrakens träfjäll fatta eld. Men de gjorde inte det. Med en klang slog draken igen sina metallklädda käkar och släckte sin eldstråle som inte behövdes längre för att hålla elden brinnande. Oberört gick hon tillbaka till sin plats på den demolerade vårdkasan. Metallmasken på drakens ansikte skiftade i färg vid dess läppar, men i övrigt syntes inga spår av uppvisningen. Hon hade överlevt. Loor sneglade på gulddrakarna som inte såg ut att tro sina ögon. När nästa skogsdrake klev fram tog Sorsa till orda.

'Stopp! Det där är inte värdig eld.'

'På vilket sätt?' frågade skogsdraken vars eld nu brann lika starkt som alla andras. 'Vad är det för fel på min eld?'

'Det...' började Sorsa, men verkade inte finna ord så hon vände sig till Delt för stöd.

'Att skyla sig från sin egen eld är onaturligt,' mullrade den gigantiska gulddraken upprört. 'Det är en styggelse att spöka ut sig sådär.'

'Styggelse? Sen när har utsmyckning varit en styggelse?' Skogsdraken såg sig stridslystet om. 'Är silverdrakarnas ständiga putsande också en styggelse?'

Flera av silverdrakarna som omedvetet gnuggat sina fjäll stannade upp och såg sig påkommet om.

'Det... det...' stammade deras äldste men lyckades inte få fram något mer.

'Det är att vara stolt över sitt arv,' brummade Sorsa och reste sig på bakbenen. 'Det är något vackert. Ni har befläckt er med föremål gjorda av *människor*.'

'Ska hon säga,' muttrade Loor för sig själv, 'som har buken full av tvåbeningarnas hantverk.'

'Bra där,' viskade Eras och höjde rösten. 'Ordningsfråga!'

'Vad?' vrålade Sorsa och fäste blicken på Eras som lugnt mötte den innan hon vände sig till Loor.

'Säg det så alla hör.'

Loor kände tyngden av allas blickar på sig, hela den eskalerande situationens energi riktades nu mot henne. Hon öppnade munnen, men inga ord ville komma ut. Det här var som hennes mardröm, men nu var det inte elden hon saknade. Hon hade redan bevisat sig, påminde hon sig själv, hon var en av dem. Alla drakar som klarade provet var jämlika oavsett sort och ålder.

'Det...' började hon och harklade sig för att finna sin röst. 'Det ska du säga, med buken full av tvåbeningarnas hantverk.'

Sorsa såg ut att komma av sig. Hon borstade med frambenen över buken så de ringar och halsband som fastnat i fjällen föll till marken i ett gyllene regn.

'Det går ju inte att jämföra,' sa hon urskuldande. 'Det här är bara en del av vårt arv. Ni ligger alla på era skatter, oavsett vad det har för material.'

'Men allt det är gjort av tvåbeningar,' utropade en annan järndrake. 'Utan dem skulle vi inte ha några skatter att vila på, något som gjorde oss till dem vi är. Hur kan det då vara något fel med att ha med deras saker att göra?'

'Så har vi alltid gjort,' brummade Delt. 'Det här är något helt annat, något nytt.'

'Påstår du,' sköt en ung koppardrake in, 'att tvåbeningarna skulle vara en äldre ras än vi är?'

'Absurt, självklart inte! Vi är den äldsta rasen.'

'Hur skulle vi då kunnat nyttja deras skatter innan de ens fanns?'

'På den tiden...' började Sorsa osäkert men avbröts av träskdraken.

'...på den tiden fanns det inga metalldrakar. Ni glänsfjäll har kanske tappat er historia, men vi andra har fortfarande en muntlig tradition. Ni pratar om onaturligt – på den tiden var alla drakar naturliga. Vi levde några hundra år, inte tusentals som ni glitterfjäll kommer upp i. Det var ett liv i samklang med vår omgivning, tillsammans i familjer och klaner. Inte som enstöringar i mörka grottor – skräckslagna att någon skulle stjäla de skatter ni själva tar era egenskaper från. Om det skulle vara fel, det som våra skogssyster gör, får vi rensa denna klippta från all metall!'

Bifallet började hos skogs- och havsdrakarna, och till Loors stora glädje var Eras snabb att följa med. Snart hade alla järndrakarna och de flesta av koppardrakarna slutit upp i den vrålände kören. Bara de blankaste koppardrakarna sneglade på dem av silver, som i sin tur sökte varandras blickar

och dem hos gulddrakarna. Men det var klart att rådet fattat ett beslut innan frågan ens ställts. Gulddrakarna ruskade på sig och föll in i bifallet och snart var det ingen som var tyst. Efter vad som kändes som en evighet dämpades ljudvolymen och Sorsa tog åter till orda.

'Rådet välkomnar våra kusiner skogsdrakarna.'

'Ek,' sköt ledaren för skogsdrakarna in.

'Vad?'

'Vi är ekdrakar. Det finns skillnader på träd på samma sätt som det gör med metall.'

'På så vis,' sa Sorsa kort. 'Då välkomnar vi ekdrakarna till rådet.'

'Tack. Ni gör nog bäst i att lära er fler träslag till nästa gång, för då kommer vi inte vara de enda här.'

Sorsa gav till en fnysning, men sa inget mer. En efter en gick ekdrakarna fram och tände sina eldar.

'Bra jobbat,' viskade Eras och gned sin hals mot Loors. 'Jag visste väl att du skulle göra mig stolt. Det här kommer bli det bästa rådslaget på sextiofyra år.'